

росексуален мъж, което също пряко трупа кървави и сребристи следи в белетристичните му корпуси: жените, важните жени, съдбовните жени. Включително и дъщерите.

Та какво по-щастливо за самонаписването на една писателска биография от това дъщерята Теодора да пренапише недовършения бащин роман за една безпътна Адриана, за една богаташка щерка, за едно преизпълнено с енергии същество, да застане в нейната деветдесетгодишна остранена гледна точка, да постигне вече тройно остранение, да ни доразкаже ненадрапчиво всичко, случило ни се през половината век комунизъм... Да бъде любовно заета една дистанция спрямо бащата. Поанта, засега, и то каква...

И тъй като сме при жените, нека припомним, че около творчеството му са натрупани десетки престижни шаблони и недоразумения. Един от тези шаблони е относно женските образи в романите му. Тъпо е да се твърди, че и в „Поручик Бенц“, и в „Осъдени души“, и в „Тютюн“ (а да прибавим и недовършения роман) доминират все едни и същи жени, все едни и същи образи на фатални прелъстителки и пр., и пр. Кои романи са чели тези литератори, какви жени се срещали в пътя си, та са утвърдили шаблона за еднотипните женски образи в романите на Димитър Димов? Единственото общо между тях е, че са наистина равностойни в големия ход на повествованието като протагонистки и като партньорки на основни мъжки персонажи в романите. А това не винаги се случва в дори велики образци на европейското романово изкуство. Културната еманципация на жените наистина се е случила по български в белетристиката на Димитър Димов и това също го прави ранен уникален автор в нашата култура.

И така, 2 плюс 1 биографически мегасъбития за Димитър Димов. Пак чувам хорови и самотно звучащи възражения. А къде е академическата му кариера, къде е случаят „Тютюн“, къде е обществената му дейност като председател на Съюза на писателите и като увенчан жив класик на българската литература?

Вижте какво, уважаеми дами и господа, имаме среща – или ние сме застанали на неговия път – с един удивително хар-